

Lepakkomies

JO
NESBØ

★
Johnny
Kniga

Jo Nesbø

LEPAKKOMIES

Suomentanut Outi Menna

★
Johnny
Kniga

COPYRIGHT © JO NESBØ 1997
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH SALOMONSSON AGENCY
ALKUTEOS: *FLAGGERMUSMANNEN*
H. ASCHEHOUG & CO., OSLO 1997
SUOMENKIELINEN ENSIPAINOS 2001

*★ Johnny
Kniga*

JOHNNY KNIGA KUSTANNUS,
IMPRINT OF WERNER SÖDERSTRÖM CORPORATION,
PL 314 (KORKEAVUORENKATU 37), 00101 HELSINKI
ISBN 978-951-0-40926-8
PAINETTU EU:SSA

*It rose into space, its wings spread wide, then fell, its wings now a
fluttering cape wrapped tight about the body of a man. –*

Frank Miller

WALLA

Sydney, herra Kensington ja kolme tähteä

Jokin oli pielessä.

Naispuolinen passintarkastaja oli aluksi hymyillyt leveästi:

"How are you, mate?"

"I'm fine", oli Harry Hole valehdellut. Oli kulunut yli kolmekymmentä tuntia siitä, kun hän lähti liikkeelle Oslost, Lontoon kautta, ja aina Bahrainissa tapahtuneen koneen vaihdon jälkeen hän oli istunut samalla kirotulla hätäuloskäynnin vieressä sijaitsevalla istuimella. Turvallisuussyistä sitä saattoi kallistaa taaksepäin vain aavistuksen verran, ja hänen ristiselkänsä oli tehdä tenän jo ennen kuin kone saapui Singaporeen.

Eikä luukun takana istuva nainenkaan enää hymyillyt.

Hän oli tavannut passia silmiinpistävän kiinnostuksen vallassa. Vaikea sanoa, oliko ensi hetkien hyväntuulisuus johtunut Harryn kuvasta vai nimen kirjoitusasusta.

"Business?"

Harry Hole arveli, että passintarkastajat useimmissa muissa maailman kolkissa olisivat lisänneet repliikkiin sanan *"Sir"*, mutta hän oli lukenut, etteivät sen kaltaiset kohteliaisuusfraasit olleet Australiassa kovinkaan viljalti käytössä. Vaan eipä sillä ollut niin väliäkään, Harry ei ollut sen enempää tottunut

maailmanmatkaaja kuin taipuvainen hienosteluun, hän toivoi vain pääsevänsä vuoteella varustettuun hotellihuoneeseen niin pian kuin suinkin.

"Yes", hän oli vastannut ja rummuttanut pöytää sormillaan.

Siinä vaiheessa nainen oli mutristanut suutaan, muuttunut hetkessä rumemmaksi ja tiedustellut kireään sävyyn:

"Why isn't there a visa in your passport, Sir?"

Harryn sydän hypähti, niin kuin sydän väistämättä tekee aavistaessaan katastrofin lähestyvän. Kenties sanaa "Sir" käytettiin vasta kun tilanne oli kiristynyt äärimmilleen.

"Sorry, I forgot", Harry mutisi kaivaessaan kuumeisesti povitaskujaan. Miksei erityisviisumia voitu niitata kiinni passiin samalla tavalla kuin tavallisetkin niitattiin? Hän kuuli takaansa jonosta korvalappustereoiden vaimeaa surinaa ja tiesi siitä, että takana seisova oli hänen vierustoverinsa lentokoneesta. Mies oli soittanut samaa kasettia koko matkan. Ja miksei hän voinut ikinä muistaa, mihin taskuun tavaransa työnsi? Kuumakin oli, vaikka kello oli jo lähes kymmenen illalla. Harry alkoi tuntea orastavaa kutinaa päänahassaan.

Lopulta hän löysi asiakirjan ja laski sen helpottuneena pöydälle.

"Police officer, are you?"

Passintarkastaja nosti katseensa erityisviisumista ja silmäili häntä tutkivasti, ei kuitenkaan enää mutrussa suin.

"Ei kai täällä vain ole murhattu norjalaisia blondeja?"

Nainen nauraa lirkautti ja läiskäytti hilpeästi leiman erityisviisumiin.

"Well, just one", Harry Hole vastasi.

Tulohalli oli täynnä matkatoimistojen edustajia ja limusiininkuljettajia, jotka pitelivät nimikylttejä korkealla ilmassa, mutta yhdessäkään niistä ei lukenut Hole. Hän oli juuri ottamaisillaan taksin, kun vaaleansinisiin farkkuihin ja havaijilaispaitaan pukeutunut musta mieshenkilö, jolla oli poikkeuksellisen leveä nenä ja tummat kiharat hiukset, raivasi tiensä nimikylttien läpi ja kiiruhti häntä kohti.

"Mister Hou-li, I presume!" mies totesi voitonriemuisena.

Harry Hole heristi kuuloaan. Hän oli varustautunut käyttämään Australian-vierailunsa ensihetket sukunimensä äänneason korjaamiseen, jottei häntä sekoitettaisi reikään. Herra Pyhä oli kaikesta huolimatta paljon houkuttelevampi vaihtoehto.

"Andrew Kensington, how are ya?" mies virnisti ja ojensi valtavien kouransa.

Kädenpuristus seisautti verenkierron hetkeksi.

"Welcome to Sydney – hope you enjoyed the flight", muukalainen sanoi sydämellisesti toistaen kuin kaikuna lentoemännän kaksikymmentä minuuttia aiemmin lausuman toivotuksen. Hän tarttui Holen siististi pidettyyn matkalaukkuun ja lähti kulkemaan uloskäyntiä kohti vilkaisemattakaan taakseen. Harry pysytteli miehen kintereillä.

"Oletko sinä Sydneyn poliisista?" hän aloitti.

"Sure am, mate. Watch out!"

Heiluriovi mäjähti päin Harryn kasvoja, suoraan nenään niin, että kyöneleet kihosivat silmiin. Huonokaan kreisikomedia ei olisi voinut alkaa surkeammin. Hän hieroi nenäänsä ja kiroili norjaksi. Kensington katsoi häntä myötätuntoisen näköisenä.

"*Bloody doors, ay?*" hän sanoi. Harry ei vastannut. Hän ei tiennyt, miten täälläpäin oli tapana vastata sellaiseen.

Parkkipaikalla Kensington avasi pienen, hyvin palvelleen Toyotan takaluukun ja nosti matkalaukun sisään. "*Do you wanna drive, mate?*" hän kysyi yllättyneenä.

Harry huomasi seisovansa ajajan puolella. Hitto, Australiassahan oli vasemmanpuoleinen liikenne. Pelkääjän paikka oli kuitenkin niin täynnä papereita, kasetteja ja rojua, että Harry kömpi suosiolla takapenkille.

"*You must be an aborigine*", hän arveli tiedustelevaan sävyyn auton kaartaessa moottoritiele.

"*Guess there's no foolin' you, officer*", Kensington vastasi ja vilkaisi peiliin.

"*In Norway we call you 'australneger' – Australian negro.*"

Kensington piti edelleen katseensa peilissä.

"*Really?*"

Harry alkoi tuntea olonsa epämukavaksi.

"*Ööh, tarkoitan vain, etteivät sinun esi-isäsi ilmeisestikään olleet niiden rangaistusvankien joukossa, jotka lähetettiin tänne Englannista kaksisataa vuotta sitten*", Harry selitti osoittaakseen tietävänsä edes jonkin verran maan historiasta.

"*That's right, Hou-li, minun esi-isäni ehtivät tänne hieman aikaisemmin. Neljäkymmentätuhatta vuotta aikaisemmin tarkemmin sanottuna.*"

Kensington virnuili taustapeiliin. Harry vannoi itsekseen pitävänsä turpansa kiinni jonkin aikaa.

"*I see. Kutsu minua Harryksi.*"

"*Okei, Harry, minä olen Andrew.*"

Andrew huolehti keskustelusta loppumatkan ajan. Hän vei Harryn King's Crossiin ja selosti samalla: alue oli Sydneyn huorien pääasiallinen oleskelupaikka ja niin huumeiden välityksen kuin kaupungin muunkin hämäräperäisen toiminnan keskus. Joka toinen julkinen skandaali tuntui liittyvän johonkin kyseisen neliökilometrin sisällä sijaitsevaan hotelliin tai strippausluolaan.

”Perillä ollaan”, Andrew sanoi yhtäkkiä. Hän pysäköi jalkakäytävän reunaan, hyppäsi ulos autosta ja otti Harryn matkalaukun takaluukusta.

”*See ya tomorrow*”, Andrew sanoi, ja saman tien sekä hän että auto olivat tipotiessään. Harry seiso i yksin, selkä jäykkänä ja orastavan matkaväsämyksen vallassa matkalaukkuineen jalkakäytävällä kaupungissa, jossa oli asukkaita suurin piirtein yhtä paljon kuin koko Norjassa, korean Crescent Hotelin ulkopuolella. Ovessa, nimen vieressä, oli kolme tähteä. Oslon poliisipäällikkö ei tunnetusti ollut kovin avokätinen alamaistensa majoituksen suhteen. Vaikka ei paikka välttämättä mikään huono ollut. Virkamiehet saivat varmaan asua alennettuun hintaan hotellin pienimmässä huoneessa, Harry ajatteli.

Niin kuin saivatkin.

Tasmanian paholainen, pelle ja ruotsalainen

Harry koputti varovasti Sydneyn eteläisen poliisipiirin päällikön oveen.

”Sisään”, kuului kovaääninen kutsu oven toiselta puolen.

Ikkunan ääressä, tammisen kirjoituspöydän takana seiso i isokokoinen, leveä mies, jolla oli vaikuttavan kokoinen vatsa. Harvenneen hiuskuontalon alapuolella törröttivät harmaat, pehkomaiset kulmakarvat, mutta silmien ympärillä olevat rypyt saivat ilmeen näyttämään hymyilevältä.

”Harry Holy Oslost, Norjasta, *Sir*.”

”Istu alas, Holy. Näytät pirun pirteältä näin aikaisin aamulla. Muuten: et kai sinä ole käynyt tervehtimässä ketään huumepuolen porukasta?” Neil McCormack nauroi sydämellisesti.

”Jet-lag. Olen ollut pystyssä neljästä aamuyöllä, *Sir*”, Harry selitti.

”Selvähän se. Sisäpiirin vitsailua vain. Meillä oli täällä pari vuotta sitten pieni lahjusskandaali, ymmärrät kai. Kymmenen poliisia tuomittiin, muun muassa huumeiden kaupittelusta – toisilleen. Epäilykset heräsivät, koska pari heistä oli niin hämmästyttävän pirteässä kunnossa – vuorokaudet ympäriinsä.

Ei se oikeastaan mikään leikin asia ole”, hän myhäili hyvän-
tuulisena, pani lasit päähänsä ja selaili edessään olevia pape-
reja.

”Sinut on siis lähetetty tänne auttamaan meitä Inger Hol-
terin murhaa koskeissa tutkimuksissa. Hänhän oli Norjan
kansalainen, jolla oli työlupa Australiassa. Vaalea, nätti tyttö,
kuvien perusteella ainakin. 23-vuotias, eikös se niin ollut?”

Harry nyökkäsi. McCormack jatkoi vakavoituneena:

”Kalastajat löysivät hänet Watson’s Bayn rannasta, tarkem-
min sanottuna The Gap Parkista. Hänet löydettiin puolialasto-
mana, jäljet viittaavat siihen, että hänet ensin raikattiin ja sitten
kuristettiin kuoliaaksi, spermaa ei kuitenkaan löytynyt. Sen jäl-
keen hänet kuljetettiin yön pimeydessä puistoon, missä ruumis
sysättiin alas kallionkielekkeeltä.”

Hänen naamansa repesi irstyäkseen.

”Vähänkin huonommalla säällä aallot olisivat vieneet hänet
mennessään, mutta nyt hän siis jäi sen sijaan kivien sekaan loju-
maan, ja sieltä hänet löydettiin seuraavana aamuna. Spermaa ei
ole, kuten sanottua, ja syynä siihen on se, että kohtu oli viilletty
auki kuin kalafilee ja merivesi oli huuhtonut tytön perusteel-
lisesti. Siksei meillä ole sormenjälkiäkään, mutta arvioitu kuo-
linaika meillä on...” – McCormack otti silmälasit nenältään ja
hieroi kasvojaan – ”minkä lisäksi meiltä puuttuu murhaaja. Ja
mitä helkkaria sinä olet sille asialle suunnitellut tekeväsi, mis-
ter Holy?”

Harry aikoi vastata, mutta tuli keskeytetyksi:

”Aivan, olet ajatellut seurata tarkasti, kuinka me panemme
sen pirulaisen rautoihin, ja kertoa Norjan lehdistölle, kuinka

erinomaisesti meidän yhteistyömme sujuu – täytyy koettaa olla loukkaamatta ketään Norjan suurlähetystössä työskentelevää tai vastaavaa – muutoin olet niin kuin olisit lomalla ja lähetät rakkaalle poliisipäälliköllesi kortin tai pari. Mitä hänelle muuten kuuluu?”

”Hyvää vain minun tietääkseni.”

”Siinä vasta mainio naisihminen. Hän on varmaan selvittänyt sinulle, mitä sinulta odotetaan?”

”Suurin piirtein. Minä osallistun tutkimuk...”

”Hyvä on. Unohda se. Tässä tulevat uudet säännöt. Numero yksi: tästä lähtien kuuntelet minua, minua ja vain minua. Numero kaksi: et osallistu mihinkään, mihin et ole saanut minulta käskyä osallistua. Ja numero kolme: jos astut kerrankin minun varpaileni, lähdet ensimmäisellä koneella takaisin kotiin.”

McCormack hymyili puhuessaan, mutta viesti oli selvä: näpit irti, Harry oli täällä pelkkänä katsojana. Olisi voinut valan hyvin ottaa mukaan kameran ja uimahousut.

”Olen ymmärtänyt, että Inger Holter oli jonkin sortin TV-julkkis siellä Norjassa päin?”

”Puolijulkkis vain, *Sir*. Hän oli yksi pari vuotta sitten pyörineen nuortenojelman juontajista. Hän oli kai oikeastaan jo jäämässä unohduksiin ennen tätä tapausta.”

”Niin, minulle on kerrottu, että murha on ollut näyttävästi esillä teidän päivälehdissänne. Parista on jo lähetetty väkeä tännekin. Me olemme kertoneet heille kaiken minkä tiedämme, ja se ei ole paljon se, joten he varmaan kyllästyvät pian ja palaaivat kotiinsa. He eivät tiedä sinun olevan täällä. Meillä on omat

lapsenlikkamme, jotka saavat huolehtia heistä, eli sinun ei tarvitse vaivata päätäsi sillä asialla.”

”Kiitokset siitä, *Sir*”, Harry sanoi ja myös tarkoitti sitä. Ajatus yli-innokkaista norjalaisista sanomalehtitoimittajista nis-kassa roikkumassa ei tosiaankaan ollut erityisen houkutteleva.

”Ok, Holy, olen rehellinen ja sanon sinulle suoraan, millainen tilanne tällä hetkellä on. Pomoni on selostanut minulle juurta jaksain, että Sydneyn kaupungin edustajat haluaisivat asian erittäin mielellään mahdollisimman sukkelasti pois päiväjärjestyksestä. Kuten tavallista, kyse on politiikasta ja rahasta.”

”Rahasta?”

”Niin no, laskujen mukaan Sydneyn työttömyys nousee tänä vuonna yli kymmenen prosenttiin, ja kaupunki tarvitsee kaiken kahisevan, mitä turisteilta liikenee. Vuoden 2000 olympialaiset ovat ovelta ja skandinaviaalaisturistien virta sen kuin voimistuu. Murha, etenkin selvittämätön murha, on huonoa mainosta kaupungille. Me teemme siis kaiken voitavamme, tapausta on tutkimassa nelihenkinen tiimi ja lisäksi meillä on ensisijainen käyttöoikeus talon resursseihin – kaikkiin tietokantoihin, rikostekniiseen henkilökuntaan, laboratorioroprukkaan. Ja niin edelleen.”

McCormack kaivoi esiin paperiarkin ja tutkiskeli sitä kullmiaan kurtistaen.

”Oikeastaan sinun pitäisi työskennellä Watkinsin kanssa, mutta koska olet nimenomaan pyytännyt Kensingtonia pariksesi, en näe mitään syytä olla suostumatta siihen.”

”*Sir*, tietääkseni en ole...”

”Kensington on hyvä mies. Alkuperäisväestöstä ei monikaan pääse niin pitkälle ja korkeaan asemaan kuin hän.”

"Eikö?"

McCormack kohautti olkapäitään.

"Niin se vain on. No niin, Holy, jos jotain asiaa ilmaantuu, tiedät nyt mistä minut löytää. Onko kysyttävää?"

"Öh, pieni muodollisuusjuttu vain, *Sir*. Mietin, mahtaako *Sir* olla oikea tapa puhutella esimiestä tässä maassa, vai onko se hieman liian...?"

"Muodollinen? Jäykkä? Kyllä se taitaa olla. Mutta minä pidän siitä. Se muistuttaa minua siitä, että minä tosiaankin olen tämän puljun pomo." McCormack räjähti nauramaan ja päätti tapaamisen lujaan tervetuliaiskädenpuristukseen.

"Tammikuu on Australiassa matkailun sesonkiaikaa", Andrew selitti heidän tungeksiessaan eteenpäin Circular Quayta ympäröivässä liikenteessä.

"Kaikki tulevat katsomaan Oopperataloa, käymään vene-
retkillä The Harbourissa ja tiirailemaan naisia Bondi Beachille. Sääli, että sinun täytyy tehdä töitä."

Harry kohautti hartioitaan.

"Ei se minua haittaa. Turistirysät aiheuttavat minulle joka tapauksessa hikoilukohtauksia ja halun mukiloida jotakuta."

He pääsivät New South Head Roadille, ja Toyota ampaisi vauhtiin kohti idässä päin sijaitsevaa Watson's Bayta.

"Sydneyn itäpuolisko ei aivan vastaa Lontoon itäosia", Andrew selitti, kun he ohittivat toinen toistaan tyylikkäämpiä taloja. "Tämä alue on nimeltään Double Bay. Me kutsumme sitä Double Payksi."

”Missä Inger Holter asui?”

”Hän ehti asua jonkin aikaa poikaystävänsä kanssa Newtownissa, ennen kuin heillä meni poikki ja hän muutti yksioon Glebeen.”

”Poikaystävän?”

Andrew kohautti hartioitaan.

”Hän on australialainen, tietokoneinsinööri, he tapasivat, kun Inger tuli tänne lomailemaan pari vuotta sitten. Miehellä on alibi murhailuksi, eikä hän muutenkaan ole mikään murhaajan prototyyppi. *But ya never know, do ya?*”

He pysäköivät auton The Gap Parkin edustalle, puisto oli yksi Sydneyn monista vihreistä keitaista. Jyrkät kiviportaot johtivat ylös tuulen tuivertamaan puistoon, joka sijaitsi korkealla pohjoispuoleltaan Watson’s Bayn ja itäpuoleltaan Tyynenmeren yläpuolella. Kuumuus tulvahti heitä vastaan, kun he avasivat autonovet. Andrew pani naamalleen suuret aurinkolasit, jotka toivat Harryn mieleen jonkinlaisen salaisen pornokuninkaan. Australialainen kollega oli syystä tai toisesta pukeutunut sinä päivänä ahtaaseen pukuun, ja Harryn mielestä musta, leveäharteinen mies näytti aavistuksen koomiselta vankkuessaan polkua pitkin ylös kohti näköalapaikkaa.

”Tuolla näkyy Tyynimeri. Seuraava pysäkki Uusi Seelanti, noin kahdentuhannen vetisen kilometrin päässä.”

Harry katseli ympärilleen. Lännessä päin näkyi keskusta ja Harbour Bridge, pohjoisessa Watson’s Bayn uimaranta ja purjeverneet sekä vihreä Manly, salmen pohjoispuolella sijaitseva esikaupunkialue. Idässä horisontti läikehti sinisen eri sävyjen kirjossa. Kallionkielekkeet laskivat jyrkästi aivan heidän edes-

sään, ja kaukana alhaalla meren aallot saapuivat pitkän matkansa päähän paiskautumalla jylisten rantakivikkoa vasten.

”Ok, Harry, seisot nyt historiallisella maaperällä”, Andrew sanoi.

”Vuonna 1788 englantilaiset lähettivät Australiaan ensimmäisen rangaistusvankeja kuljettavan laivan. Etukäteen oli päätetty, että he asettuisivat asumaan Botany Bayhin, joka sijaitsee joitakin kymmeniä kilometrejä tästä etelään, mutta päästyään perille arvoisa kapteeni Phillip olikin sitä mieltä, ettei sikäläisissä maisemissa ollut kehumista, ja lähetti pienen veneen rannikkoa pitkin pohjoiseen etsimään kauniimpaa katseltavaa. Venekunta saapui tämän niemenkärjen toiselle puolelle ja löysi maailman parhaan sataman. Vähän myöhemmin paikalle saapui myös kapteeni Phillip kera lopun seurueen: 11 laivan, 750 rangaistusvangin, joukossa miehiä ja naisia, 400 merimiehen, neljän laivastokompanian sekä kahden vuoden ruokavarastojen. Tämä maa on kuitenkin karumpi kuin miltä se näyttää, eivätkä englantilaiset osanneet käyttää luontoa aboriginaalien tavoin hyväkseen. Kun seuraava muonalaiva kahden ja puolen vuoden kuluttua ehti paikalle, englantilaiset olivat nälkäkuoleman partaalla.”

”Näyttää siltä, että asiat alkoivat jonkin ajan kuluttua sujua paremmin.” Harry nyökkäsi kohti Sydneyn vehreitä harjuja ja tunsu hikipisaran valuvan lapaluittensa välissä. Kuumuus sai hänen ihonsa kihelmöimään.

”Englantilaisten osalta kyllä”, Andrew sanoi ja roiskautti mojovan räkäklimpin alas kielekkeeltä. He seurasivat klimpin menoa katseellaan jonkin matkaa, kunnes se haihtui tuuleen.

”Tyttö saa olla onnellinen, kun ei joutunut kokemaan pudotusta”, Andrew totesi. ”Hänen on täytynyt osua kallioihin matkalla alas. Kun hänet löydettiin, hänen ruumiistaan oli repeytynyt irti isoja kappaleita.”

”Kauanko hän oli ollut kuolleena ennen kuin hänet löydettiin?”

Andrew irvisti. ”Oikeuslääkärin mukaan 48 tuntia. Mutta se mies...”

Hän nosti peukalon suulleen. Harry nyökkäsi. Oikeuslääkäri oli siis kova juomaan.

”Ja sinä suhtaudut epäilevästi niin pyöreisiin lukuihin, vai?”

”Hänet löydettiin perjantaiamuna, joten sanotaan niin, että hän kuoli jossain vaiheessa torstain vastaisen yön aikana.”

”Onko täältä löytynyt minkäänlaisia johtolankoja?”

”Kuten näet, auton voi pysäköidä ihan tuohon alapuolelle, alue on öiseen aikaan valaisematon, eikä täällä silloin liiku juuri ketään. Meillä ei ole lainkaan silminnäköiden havaintoja, emmekä totta puhuakseni odota sellaisia saavammekaan.”

”Mitä me nyt sitten teemme?”

”Nyt teemme niin kuin pomo on käskenyt, eli menemme ravintolaan ja kulutamme pienen osan firman edustusbudjetista. Olethan sinä Norjan poliisilaitoksen korkein edustaja yli kahdentuhannen kilometrin säteellä. Vähintään.”

Andrew ja Harry istuivat valkealla liinalla peitetyn pöydän ääressä. Kalaravintola Doyle’s sijaitti aivan Watson’s Bayn rannassa, ravintolan ja meren välissä oli vain kaistale hiekkarantaa.

”Naurettavan kaunista, eikö totta?” Andrew sanoi.

”Maisema on kuin jostain tökeröstä postikortista.” Tyttö ja pikkupoika rakensivat hiekkalinnaa rannalla aivan heidän silmiensä edessä, lasten takana näkyi syvänsininen meri ja vehreät harjanteet sekä kaukana horisontissa Sydneyn uljaat ääriiviivat.

Harry tilasi kampsimpukoita ja tasmanialaista taimenta, Andrew puolestaan australialaista kampelaa, josta Harry ei luultavimmin ollut koskaan aiemmin kuullut edes puhuttavan. Andrew tilasi lisäksi pullon Chardonnay Rosemountia, ”aivan väärä valinta näiden ruokien kanssa, mutta se on valkoista, hyvää ja juuri sopivan hintaista”, ja näytti hieman yllättyneeltä, kun Harry kertoi, ettei juonut lainkaan alkoholia.

”Kveekari vai?” hän kysyi.

”Ei sinnepäinkään”, Harry vastasi.

Doyle’s oli vanha kalaravintola, perheyritys, ja sitä pidettiin yhtenä Sydneyn parhaista, Andrew kertoi. Sesonki oli parhaimmillaan ja paikka tupaten täynnä, minkä Harry oletti vaikuttavan siihen, että tarjoilijoiden huomion vangitseminen oli jokseenkin hankalaa.

”Tämän paikan tarjoilijat ovat vähän kuin planeetta Pluto”, Andrew totesi kärttyisenä. ”Pyörivät jossain kaukana periferiassa, ilmestyvät esiin vain kerran kahdessakymmenessä vuodessa, eikä niitä silloinkaan erota pelkällä silmällä.”

Harryyn palvelun hitaus ei onnistunut tekemään minkäänlaista vaikutusta, ja hän nojautui taaksepäin tuolissaan tyytyväisenä huokaisten.

”Mutta ruoka on loistavaa”, hän sanoi. ”Tämä siis selittää, miksi sinulla on puku päälläsi.”

”Kyllä ja ei. Kuten näet, tämä ravintola ei ole erityisen

»Täten ilmoitan,
että rikoskirjallisuuden kentälle
on saapunut uusi lahjakuus.
Jo Nesbø on takuuvarmasti
vahva tekijä tulevina vuosina.»

– Dagbladet (Norja)

★
*Johnny
Kniga*

ISBN 978-951-0-40926-8

kl 84.2 HARRY HOLE #1

WWW.JOHNNYKNIGA.FI

9 789510 409268